

Bij helder weer is zelfs de top van de Mont Blanc zichtbaar. In het dal liggen de nauwe en soms kronkelige straatjes van Tournus. De bezienswaardige abdijkerk torent hoog boven het plaatsje uit. Joan (54) en Truus (53) kijken vanuit hun voortuin - op een hoogte van circa 300 meter - uit op de fletsgele woningen van het oude stadje. Op tal van plaatsen zijn daar nog sporen van de Romeinen te vinden.

Ze kochten de voormalige wijnboerderij eind 2009 van een Engels echtpaar. Het was een enigszins verlopen Bed & Breakfast. Delen van het grote pand, dat in vroeger tijden de trots van de omgeving moet zijn geweest, waren in verval. Het Bed & Breakfast-deel en de eetkamer waren in redelijke staat, de keuken en de beheerderswoning werden door het echtpaar opgeknapt. Het bezit, waartoe verder een wijnopslagruimte en enkele oude schuren behoren, omvat in totaal zes hectare. Voor Joan en Truus vormde de aankoop het sluitstuk van een lange zoektocht naar een onderkomen dat zou kunnen dienen voor de opvang van vastgelopen (Nederlandse) jongeren, die op ruime afstand van de bewoonde wereld in een rustige omgeving weer tot zichzelf kunnen komen. „Omdat we vooraf wisten dat zoiets een aanlooptijd vergt, zochten we tegelijkertijd naar mogelijkheden om, met bijvoorbeeld Bed & Breakfast, ons inkomen op een aanvaardbaar peil te houden.”

Behelpen

Verpleegkundige Truus, die de voorbije jaren een opleiding voor maatschappelijk werkster volgde, voelde zich al jaren aangetrokken tot hulp aan jongeren. Ze begon er thuis in Rhenen mee. In gesprekken met haar man Joan groeide ook bij hem de gedachte aan het opzetten van een hulpproject voor (jonge) mensen voor wie het goed

„Een emigratie is heftig. Je moet je in het begin echt behelpen in een vreemde omgeving”

is om afstand te nemen van de dagelijkse gang van zaken. „Dat kan het beste buiten de vertrouwde omgeving, de school, de winkels en de hectiek van de dag. Op een plek waar je niet gemakkelijk bij sigaretten, drank of drugs kunt komen.”

Hun weg leidde naar Frankrijk, licht Joan toe. „We hebben daarin echt Gods leiding ervaren.” Wekenlang zocht Truus via internet en contacten met makelaars naar een geschikte woning. Eind 2009 pakten ze hun koffers. Hun zoon Louis, nu 15 jaar, ging mee. Drie andere kinderen (en twee kleinkinderen) bleven in Nederland achter.

Louis volgde enige tijd het afstandsonderwijs van de Jacobus Fruytier Scholengemeenschap in Apeldoorn, de plaats waar het gezin is aangesloten bij de hersteld hervormde gemeente. Hij gaat nu in Chalon-sur-Chaône naar school. Zijn Frans gaat met sprongen vooruit. „Wij kunnen hem niet altijd meer volgen”, lacht Joan. „Nu corrigeert hij ons. Toen wij begonnen, moesten wij het doen met het Frans dat we ooit op school hadden geleerd. De taal gaat nu wel beter, maar het blijft natuurlijk altijd een beetje behelpen. Jongeren kunnen het wel vloeiend leren spreken.”

Verbouwing

Joan gaf zijn baan op en ging met de hulp van familie, vrienden en soms ook vrijwilligers hard aan de slag in en om het vroegere wijnhuis, dat de naam La Montagne (berg) droeg. Een bijzondere naam, aldus het echtpaar. „Onze trouwtekst ging daarover: ‘Op de berg des Heeren zal het voorzien worden’.” De afstand tot hun nieuwe woning bedroeg precies 777 kilometer. Joan heeft het voor elkaar gekregen dat hun huisnummer nu ook 777 is. „Er was geen nummer, maar het is hier de gewoonte dat aan te passen aan het aantal meters vanaf de openbare weg. Dat klopte aardig.”

Ze hebben van de beheerderswoning een appartement gemaakt en enkele kamers die vrij waren ook een pensionfunctie gegeven. De opvang van jonge mensen wordt vanuit Nederland ondersteund door de stichting

L’Abri-france (abri = herberg). De stichting let op de kwaliteit van de hulpverlening, geeft waar nodig advies en indien mogelijk financiële ondersteuning voor de familie, Kosters en gasten.

In 2011 woonden acht jonge mensen enige tijd bij L’Abri-france, het jaar daarop zestien. Begin 2013 zijn de beschikbare kamers weer bezet. Om de gestage groei te kunnen opvangen, is Joan begonnen met de verbouwing van de vroegere wijnopslag. Hij wil er vijf kamers en een activiteitenruimte in onderbrengen. „Hoe lang de verbouwing gaat duren, weten we niet. Het is niet mogelijk om dat uit de inkomsten van L’Abri-france te betalen. Daarom kunnen we heel goed hulp van anderen gebruiken, net als sommige bouwmaterialen. We hebben de afgelopen jaren gemerkt dat de inzet van vrijwilligers de helft scheelt in de verbouwingkosten.”

De uitbreiding is bedoeld om meer scheiding aan te brengen tussen het werk van L’Abri-france en de Bed & Breakfast-faciliteiten. Dat liep het afgelopen jaar soms door elkaar heen. Om kamers vrij te kunnen maken gedurende de zomermaanden zijn er voor de jongeren enkele caravans en chaletjes geplaatst.

Leefregels

De opvang van jonge mensen duurt van enkele weken tot een aantal maanden. „Het kan ook langer duren, maar de financiering is niet altijd eenvoudig. De persoonsgebonden budgetten worden ingekrompen of stopgezet. Als je die wel hebt, kun je daarvan in het buitenland maximaal dertien weken gebruikmaken. Is dat niet het geval, dan komen de kosten geheel of gedeeltelijk voor rekening van de jongeren of

hun ouders. In een aantal gevallen wordt een beroep op de diaconie gedaan, maar lang niet alle diaconieën beseffen voldoende dat zij in deze gevallen in toenemende mate een taak hebben.”

Aan de opvang zijn enkele voorwaarden gesteld. „We helpen in principe iedereen, maar vragen wel onze huis- en leefregels te respecteren. Daarnaast zijn we niet ingericht op ernstige psychische problemen of verslavingszorg. De minimumleeftijd is zestien jaar.”

De doelgroep is groot genoeg. „Er is veel nood. Burn-out, vastgelopen studie, de noodzaak van een rustperiode, rouwverwerking of relatieproblemen kunnen een motief zijn om hier de stilte op te zoeken. Men krijgt dagstructuur, we voeren gesprekken en ze helpen mee met de verzorging van de dieren.”

Heftig

Een emigratie is heftig, meent het echtpaar. „Je snijdt je wortels door en we moesten ons in het begin echt behelpen in een omgeving die we niet kenden, met mensen die we niet of nauwelijks konden verstaan. Je treft een andere cultuur aan. Het

is niet te vergelijken met een verhuizing van Zeeland naar Groningen.” Joan glimlacht breed. „Toen ik een schoorsteenveger nodig had en hem belde, kwam hij wel. Maar dat duurde een jaar. De Nederlander is gedoemd tot werken, is de heersende opvatting. Een Fransman niet. Die geniet van de tijd. Wat niet klaar is, komt morgen wel. Of daarna. Anderzijds zijn er Fransen die stipt hun afspraken nakomen. Je leert daarmee omgaan en gaat erin mee.”

Hij verlangt niet meer terug naar zijn vroegere leven. „Ik was registeraccountant, maar heb daarnaast in de directie van een bouwbedrijf gezeten en talloze andere dingen gedaan. Je moest je soms per tien minuten verantwoorden. De drukte, de files, de stress, afspraken maken, zelfs bij goede vrienden niet zonder

afspraken terecht kunnen...” Het verschil is groot. „Ik weet nu niet iedere avond wat ik de volgende dag ga doen.”

Niet meer rekenen

Truus valt hem bij. „We vonden het in het begin heel moeilijk voor onze kinderen en zeker voor de kleinkinderen, maar dat heeft ook een positieve kant. We hebben Skype en voeren nu heel andere gesprekken dan toen we nog vlak bij elkaar woonden. Voorheen waren het veel meer de dagelijkse dingetjes, nu neem je tijd voor meer diepgang. Het heeft de kwaliteit van onze relatie gunstig beïnvloed.”

Op zondag luisteren ze vaak via internet naar de dienst in hun gemeente, de hersteld hervormde gemeente van Apeldoorn. Regelmatig bezoeken ze diensten van de Eglise Réformée, de Franse protestantse kerk, in Tournus en in Chalon-sur-Saône. „Geestelijk mis ik er vaak wel het voedsel dat ik verlang”, zegt Joan. „Maar we willen de protestanten in Frankrijk steunen en nemen daarom onze gasten in de zomer ook mee. In de zomer beleggen we op ons terrein een gezamenlijke kerkdienst. De bezoekers van de Eglise Réformée vormen een heel kleine en vergrijzende groep. Ze staan echt met de rug tegen de muur.”

Hoe de toekomst eruitziet, weten ze niet. Truus: „We zijn tot op heden niet beschaamd en willen het aan de Heere overlaten.” Veel verder uitbreiden kan niet zonder extra hulp, beseffen ze. „Dan zou je in feite nog een echtpaar nodig hebben. Maar die moeten dan, net als wij, bereid zijn hun vermogen op te geven voor dit project”, aldus Joan. Enkele jaren Tournus hebben een grote impact gehad op zijn leven. Peinzend: „Ik was qua beroep natuurlijk een rekenmeester. Ik heb echt af moeten leren wat ik deed. Rekenen hoef ik hier niet meer, alleen vertrouwen.”

www.labri-france.com